

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Z. S.**
bytem M. nám. 66/2, D. K.

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 687/24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2016, č.j. KRPB-125740-26/ČJ-2016-0602KR,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2016, č.j. KRPB-125740-26/ČJ-2016-0602KR, kterým zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Městského ředitelství policie Brno, ze dne 17.6.2016, č.j. K-JMK-907/2016, kterým byl žalobce uznán vinným z úmyslného neoprávněného užívání cizího majetku, čímž se dopustil přestupku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu podle § 186 a § 51 odst. 1 písm. e), odst. 2 a odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve spojení s § 50 odst. 2 zákona o přestupcích byla uložena jako kázeňský trest pokuta ve výši 5 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci; nelze tedy uzavřít, že žalobce spáchal skutek, který je mu kladen za vinu (z provedeného dokazování nevyplývá, že byly naplněny formální znaky předmětného přestupku).
3. Žalobce dále uvádí, že i v případě, že by byla formální stránka naplněna, nemůže se jednat o přestupek, neboť chybí naplnění jeho materiální stránky.
4. Žalobce rovněž namítá, že pokud by byl i tento zákonný znak přestupku shledán, nelze jej projednat, neboť již došlo k zániku odpovědnosti za jeho spáchání.
5. S ohledem na výše uvedené žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou, že zanikla odpovědnost žalobce za přestupek. Pokud by totiž byla tato námitka důvodná, nebylo by namístě posuzovat naplnění formální a materiální stránky přestupku.
10. V daném případě není rozhodný § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, byť se jej žalobce dovolává, nýbrž § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru (nyní § 186 odst. 10), podle něhož lze kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, uložit nejpozději do

jednoho roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Ostatně znění obou ustanovení (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích a § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru) je shodné; trest musí být uložen do jednoho roku od spáchání přestupku a do této lhůty se nepočítá doba, kdy bylo vedeno trestní řízení.

11. Podle § 12 odst. 8 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), se trestním řízením rozumí mj. řízení podle trestního řádu. Trestní řízení je tedy zákonem (trestním řádem) upravený postup orgánů činných v trestním řízení a dalších subjektů podílejících se na tomto postupu. Jeho úkolem je zjistit, zda se trestný čin stal, zjistit jeho pachatele a uložit mu trest nebo ochranné opatření, zajistit jejich výkon a rozhodnout o nároku poškozeného na náhradu škody způsobené trestným činem. Úkolem trestního řízení je též zajistit, aby nikdo nevinný nebyl trestně stíhán či dokonce odsouzen. Orgánem činným v trestním řízení je mimo jiné soud, resp. soudy ve všech stupních. Trestním řízením je tedy i řízení před soudy, a to jak v prvním stupni (hlava třináctá až patnáctá trestního řádu), tak v řízení o odvolání (hlava šestnáctá trestního řádu) i dovolání (hlava sedmá trestního řádu).
12. Žalobce se měl předmětného jednání dopustit v době od zajištění vozidla dne 26.4.2013 až do převzetí vozidla společností ZEMTEX stav s.r.o. dne 20.5.2013. Lhůta k uložení kázeňského trestu tak počala běžet dne 21.5.2013. Dne 8.8.2013 byly zahájeny úkony trestního řízení. Do zahájení trestního řízení tedy uplynulo 79 dní. Následně byl v rámci trestního řízení dne 13.5.2015 vydán rozsudek Městského soudu v Brně sp.zn. 91 T 6/2015, kterým byl žalobce shledán vinným, a dne 20.8.2015 usnesení Krajského soudu v Brně sp.zn. 9 To 256/2015, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti tomuto rozsudku městského soudu, který téhož dne nabyl právní moci. Dne 15.9.2015 bylo usnesení doručeno žalobcovu zástupci a dne 1.10.2015 žalobci. Trestní řízení tím bylo ukončeno. Dne 19.11.2015 podal žalobce dovolání a trestní řízení bylo opět zahájeno. Mezi doručením usnesení odvolacího soudu žalobci (1.10.2015) a podáním dovolání (19.11.2015) trestní řízení neběželo a ze lhůty pro uložení kázeňského trestu tak uplynulo dalších 48 dní. O dovolání žalobce bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27.1.2016, sp.zn. 8 Tdo 1614/2015, tak, že se obě předchozí rozhodnutí městského i krajského soudu ruší a věc se přikazuje městskému soudu k rozhodnutí. Ten pak usnesením ze dne 28.4.2016, sp.zn. 91 T 6/2015, věc postoupil k projednání služebnímu funkcionáři – řediteli Městského ředitelství policie Brno. Nabytím právní moci (28.4.2015) a doručením tohoto usnesení žalobci, resp. jeho zástupci (11.5.2016) bylo trestní řízení ukončeno. Následujícího dne (12.5.2016) začala lhůta pro uložení kázeňského trestu opět plynout. Služební funkcionář pak rozhodl dne 5.9.2016 (právní moc dne 16.9.2016) a ze lhůty uplynulo dalších 127 dní. Z jednoroční lhůty (365 dní) tedy do rozhodnutí ve věci uplynulo toliko 254 dní. Odpovědnost žalobce za jednání mající znak přestupku tak nezanikla.
13. Na právě uvedené nemá žádný vliv sdělení obsažené na závěr usnesení městského soudu ze dne 28.4.2016, kde se mj. uvádí, že se do běhu lhůty nezapočítává „doba minimálně od 27.1.2016“. Předně městský soud uvádí, že se nezapočítá doba minimálně od 27.1.2016 (tj. doba, která se nezapočítává, mohla podle tohoto názoru začít plynout i dříve), což nevylučuje závěr zdejšího soudu, že trestní řízení bylo zahájeno již podáním dovolání (a nikoli až rozhodnutím o něm), navíc tento názor městského soudu není pro zdejší soud nijak závazný.

14. Žalobce dále namítá, že nebyl naplněn formální znak přestupku, konkrétně že nebylo prokázáno neoprávněné užívání. Podle žalobce ze svědeckých výpovědí nevyplývá, v jakých konkrétních dnech údajně žalobce s vozidlem viděli, a proto nelze vyloučit, že se jednalo o tytéž dny (a nikoli o šest různých případů, ale nejvýše o tři jízdy ve třech dnech). Nemuselo se tedy ve všech případech jednat o neoprávněné užití, neboť lze připustit variantu, že minimálně ve dvou případech se jednalo o oprávněné užívání v intencích vlastníkem uděleného pověření. Dle žalobce tak nelze mít za prokázanou četnost, resp. míru užívání vozidla. Zároveň žádný z provedených důkazů neprokazuje napadeným rozhodnutím tvrzená skutková zjištění, že žalobce vozidlo užil pro svoji potřebu.
15. Podle protokolu o výsledku svědka ze dne 10.9.2014, č.j. GI-TC-371-56/2014, svědek P. E. uvedl: „obecně o té věci vím, to, že s tím vozem jezdil (pozn. soudu: žalobce), několikrát jsem ho s ním viděl s tím předmětným vozem. ... Jednou jsem uviděl v Heršpicích, jednou nebo dvakrát u kancelářského komplexu IBC na ulici Příkop v Brně. Mám pocit, ale jistý si nejsem, že jsem ho viděl ještě i na ulici Běhounská v Brně.“ Svědek dále uvedl, že „ulice, na které viděl Z. S. řídit uvedené vozidlo, se jmenuje ulice Sokolova v Brně. Dále k tomu mohu uvést, že asi ve třech případech jsem si všiml, že předmětné vozidlo, tedy Škoda Superb combi, je parkováno na parkovišti u výše uvedeného objektu IBC na ulici Příkop v Brně, kdy ve všech případech jsem si všiml, že v blízkosti tohoto vozu je i Z. S., resp. že byl v objektu IBC.“ Na otázky kdy, resp. v jakém období viděl svědek žalobce s předmětným vozidlem, uvedl, že „[u]jistě vím, že to bylo v roce 2013 a bylo to asi někdy na jaře. Už bylo venku teplo.“ Dále svědek uvedl, že žalobce s vozidlem viděl v rozmezí „asi tak 5-6 týdnů“.
16. Z protokolu o výsledku svědka Ing. D. L. ze dne 12.9.2014, č.j. GI-TC-371-57/2014, se podává, že žalobce dle svědka s vozem jezdil „dva měsíce. To vím tak, že jsem ho po dobu asi dvou měsíců vidal jezdit. ... Minimálně jednou za mnou přijel s vozidlem k mé kanceláři, která se nachází na ulici Nováčkova 19 v Brně. Určitě dvakrát jsem ho viděl na ulici Příkop v Brně u budovy IBC. To jsem ho sice jet neviděl, ale vozidlo stálo zaparkované na uvedeném místě u uvedené budovy, on měl klíče od vozidla a bylo to v situaci, kdy jsme se spolu loučili a my byli spolu na kávě. Nikdo jiný tam s ním nebyl. Zda jsem ho ještě viděl někde jinde již předně nevím, je možné že ano. Jak jsem již uvedl, Z. S. jsem viděl s tím autem na uvedených místech asi v té době dvou měsíců. Na dotaz uvádím, že již přesně nevím, kdy to bylo, bylo to určitě v roce 2013 někdy na jaře.“
17. Pokud žalobce polemizuje nad počtem jízd, který lze ze svědeckých výpovědí vyvodit, pak svědci uvedli, že žalobce s předmětným vozem viděli minimálně jednou na ulici Nováčkova, opakovaně na ulici Příkop, včetně parkování předmětného vozu v IBC, a „možná“ na ulici Běhounská, vše v Brně. Žádná z uvedených lokalit (vyjma svědkem E. zmiňovaná ulice Sokolova v Horních Heršpicích) však není ani přibližně na trase mezi místem, kde žalobce automobil zajistil (Velký Týnec), a místem, kam jej po jeho zajištění odvezl, tj. k domu ve Střelicích, a ani na trase mezi Střelicemi a místem, kam žalobce automobil měl odvézt do úschovy, tj. do autobazaru k Tiboru Makovickému na ulici Heršpická v Brně – tyto skutečnosti se podávají z napadeného rozhodnutí i z odůvodnění usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28.4.2016, přičemž žalobce je nečiní spornými. Ačkoli ve svědeckých výpovědích nejsou uvedeny konkrétní dny, kdy svědci žalobce v těchto lokalitách viděli, je zejména z četnosti výskytu žalobce u IBC na ulici Příkop zřejmé, že žalobce předmětný automobil užíval opakovaně nad rámec příkazu oprávněné osoby – z listiny na čl. 199 správního spisu plyne, že žalobce byl zmocněn od dlužníka automobil převzít, převážet, mohl jej mít přechodně u sebe a po dobu úschovy měl

povinnost jej opatrovat. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že se jednalo pouze o jednu neoprávněnou jízdu s předmětným vozem.

18. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že četnost, resp. míra užívání předmětného vozidla je určující pro závěr, zda bylo jeho užívání neoprávněné. Četnost, resp. míra užívání nemůže mít v posuzované věci na oprávněnost, resp. neoprávněnost užívání žádný vliv, neboť buď žalobce předmětný vůz užíval oprávněně, tj. v souladu s příkazem oprávněné osoby, nebo neoprávněně, tj. v rozporu s tímto příkazem. Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek, nebo si присvojí cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby. Četnost, resp. míra neoprávněného užívání cizího majetku není znakem skutkové podstaty tohoto přestupku a její posouzení tak může mít vliv toliko ve vztahu k uložení sankce za jeho spáchání. Ani okolnost, zda žalobce vozidlo užil pro svoji potřebu, není pro posouzení toho, zda uvedený přestupek spáchal, relevantní. Soud tak dospěl k závěru, že znaky skutkové podstaty přestupku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích byly jednáním žalobce naplněny. Na tomto závěru nemohou ničeho změnit ani obecná tvrzení žalobce o nepřátelství mezi ním a oběma svědky, neboť žalobce v žalobě ani netvrdí, že by předmětný vůz neoprávněně neužíval, natož aby taková tvrzení prokázal či zpochybnil.
19. Žalobce konečně namítá, že i v případě naplnění formální stránky přestupku nelze jeho jednání s ohledem na absenci materiální stránky hodnotit jako přestupek.
20. Žalobci lze jistě přisvědčit v tom, že přestupek má jak formální, tak materiální znaky, s tím, že oba tyto znaky musí být naplněny současně. Přitom již samotným stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění je v běžných případech dán určitý minimální stupeň škodlivosti činu pro právem chráněný zájem společnosti. Mohou však nastat okolnosti, které snižují škodlivost jednání naplňujícího formální znaky přestupku do té míry, že takové jednání již za společensky škodlivé považovat nelze; tzn. že chybí materiální stránka přestupku. K závěru, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku, postačí, že není naplněn byt jen jeden její znak (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2017, č.j. 10 As 27/2017-47). Jinými slovy jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008 – 45, nebo ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012 – 23).
21. V daném případě ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce užil předmětný automobil nad rámec příkazu uděleného mu osobou oprávněnou, a to nikoli v míře nepatrné či malé, neboť byl viděn v centru Brna, tj. přibližně ve vzdálenosti dvanácti kilometrů od místa, kam žalobce automobil po jeho zajištění dovezl, a to opakovaně. Za těchto okolností a s přihlédnutím k hodnotě svěřené věci nelze žalobci přisvědčit, že nebyla materiální stránka přestupku naplněna. Na této skutečnosti ničeho nemění soukromoprávní odpovědnost žalobce za porušení příkazní smlouvy, event. povinnost náhrady škody způsobené jeho jednáním překračujícím rozsah příkazu.

22. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. října 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu

